

کمیته ی دفاع از زندانیان سیاسی ایران - برلین

کمیته ی دفاع از زندانیان سیاسی ایران - برلین

فرخنده باد اول ماه مه روز جهانی کارگر

در اول ماه مه ۱۸۸۶ پلیس شیکاگو با حمله به تظاهرات گسترده کارگران، که برای هشت ساعت کار در روز و حق تشکیل اتحادیه های کارگری برپا شده بود، آنان را به خاک و خون کشید. چند روز بعد، دادگاه هشت تن را که به عنوان مسبب دستگیر شده بودند، محکوم کرد. دادگاه یکی از این دستگیرشدگان را به ۱۵ سال حبس محکوم کرد و بقیه محکوم به اعدام شدند که فرماندار ایالت مجازات دو تن از آنان را به حبس ابد تخفیف داد. یکی از محکومان به اعدام، پیش از اجرای حکم خودکشی کرد و چهار نفر دیگر به دار آویخته شدند. در سال ۱۸۸۹، کنگره بین المللی کارگران در پاریس روز اول ماه مه را به عنوان روز جهانی کارگر برگزید. در پی آن در بسیاری از کشورهای دنیا، کارگران با برپایی اعتصاب و تظاهرات گسترده، این روز را گرامی داشتند و یاد و خاطره کارگران به خاک و خون کشیده شده را زنده نگه داشتند. سازمان بین المللی کار به عنوان یک نهاد خود مختار و وابسته به مجمع عمومی سازمان ملل متحد در سال ۱۹۱۹ براساس معاهده ورسای برپا شد. موافقت نامه مربوط به برقراری رابطه بین این سازمان و سازمان ملل متحد در سال ۱۹۴۶ به تصویب رسید و آن را به صورت نخستین کارگزاری تخصصی وابسته به سازمان ملل متحد درآورد. کنفرانس بین المللی کار هر ساله با حضور چهار عضو از هر کشور (دو نماینده از سوی دولت، یک نماینده از طرف کارگران و نماینده از سوی کارفرمایان) تشکیل می شود. از مهم ترین اهداف سازمان عبارت است از تصویب کنوانسیون ها و توصیه هایی که متضمن برقراری معیارهایی در ارتباط با مسائل کارگری در زمینه هایی مانند آزادی عضویت در تشکل ها، دستمزدها، ساعات و شرایط کار، بیمه های اجتماعی، مرخصی با استفاده از حقوق، ایمنی صنعتی، خدمات اشتغال و بازرسی مسائل مرتبط می باشند. اجرای مقررات کنوانسیون های سازمان بین المللی کار برای کشورهای که آن ها را امضا کرده اند الزامی است؛ در حالی که توصیه های سازمان مذکور تنها در حکم رهنمودهایی برای سیاست گذاری، قانون گذاری و شیوه عمل های ملی است.

جنبش سندیکائی و اتحادیه‌ای ایران در دوران انقلاب مشروطیت توسط کارگرانی که در باکو و عشق آباد کار کرده و به وطن بازگشته بودند بنا نهاده شد. این کارگران که عموماً با افکار سوسیال دموکراسی آشنا بودند تاثیر عمیق خود را بر روی دیگر کارگران ایرانی گذاشتند. هم چنین حرکت‌های انقلابی ۱۹۰۵ و ۱۹۰۷ تحولی ملموس در کارگران ایران به وجود آوردند. در سال (۱۹۰۵) ۱۲۸۴ در چاپخانه‌ای کوچک در تهران نخستین اتحادیه کارگری تاسیس شد. هم زمان با اتحادیه کارگران چاپخانه‌ها در دیگر کارخانه‌ها نیز این امر رو به نضج نهاد، تا اینکه کارگران مشهد، تبریز، انزلی و دیگر نقاط کشور را هم در بر گرفت. شعارهای مزد عادلانه، هشت ساعت کار در روز، و بالاخره زمین برای دهقان و جمهوری خواسته کارگران بود. با سرکوب انقلاب مشروطه از طرف استبداد، جنبش سندیکائی و اتحادیه‌ای نیز مورد هجوم واقع گردید. سپس کارگران با تأثیر پذیری از انقلاب اکتبر به بسط جنبش‌های سندیکایی دست زدند. در سال ۱۲۹۹ تعداد اتحادیه‌های کارگری تهران به ۱۵ رسیده بود، در سال ۱۳۰۰ شورای مرکزی اتحادیه‌های حرفه‌ای کارگران ایجاد گردید که هدف آن رهبری جنبش سندیکائی و اتحادیه‌ای در سطح کشور بود. تحت تأثیر همین جنبش بود که در فاصله سالهای ۱۳۰۴-۱۳۰۰ چندین اعتصاب بزرگ، از جمله اعتصاب ۱۴ روزه کارگران چاپخانه‌ها و اولین اعتصاب کارگران نفت آبادان انجام گرفت. دولت وثوق الدوله مجبور شد که خواسته کارگران را مبنی بر روزانه ۸ ساعت کار، آزادی فعالیت سندیکاها و جشن اول مه را قبول کنند. شورای مرکزی اتحادیه‌های حرفه‌ای ایران به عضویت سازمان بین‌المللی کارگران، سندیکای جهانی کارگران، نیز پذیرفته شد.

سرکوب جنبش سندیکائی و اتحادیه‌ای و جلوگیری از فعالیت‌های سندیکائی و اتحادیه‌ای و غیر قانونی ساختن فعالیت حزب کمونیست، در فاصله ۱۳۱۰-۱۳۰۴ به تصویب قانونی معروف به "قانون سیاه" در زمام رضا شاه انجامید در اوج سال‌های دیکتاتوری، کارگران شرکت نفت توانستند ساعت کار را به ۹ ساعت در روز تقلیل دهند. اتحادیه مخفی کارگران راه آهن با برگزاری اعتصاب، نمونه‌ای از قدرت یابی مجدد و رو به رشد کارگران ایران در آن سال‌های خفقان بود. جنبش کارگری ایران یکبار دیگر از سال ۱۳۲۰ تا ۱۳۲۶ فعالیت علنی خود را تجربه کرد. در این سالها ابتدا اتحادیه‌های مختلف کارگری و سندیکاها شکل گرفتند و از اتحاد آنها شورای مرکزی اتحادیه کارگران ایران در ۱۳۲۱ پا به عرصه وجود گذاشت. بالاخره شورای متحده مرکزی اتحادیه کارگران و زحمتکشانشان ایران در اول ماه مه ۱۳۲۳ تاسیس گردید. این

تشکل در سال ۱۳۲۵ از طرف فدراسیون جهانی کارگران مورد شناسائی قرار گرفت و به عضویت فدراسیون سندیکائی جهان در آمد. در آن زمان دولت شورای متحده مرکزی را به رسمیت شناختند و حق نمایندگی در شورای عالی کار به شورای متحده مرکزی داده شد. در سال ۱۳۲۷ با صحنه سازی ترور محمد رضا شاه، فعالیت شورای متحده مرکزی اتحادیه کارگران و زحمتکشان ایران و سندیکاهای کارگری و احزاب ممنوع و غیر قانونی اعلام شد. کارگران ایران با تشدید مبارزات و اعتصابها در منطقه نفت خیز خوزستان و در سایر نقاط کشور منجمله کارگران کارخانه شاهی در ۱۳۲۹ مقاومت شایان توجهی از خود نشان دادند. مقاومت قهرمانانه کارگران نفت در سال ۱۳۲۹ کمک موثری به ملی شدن نفت توسط دولت مصدق نمود. در جریان این اعتصابات ۱۸ کارگر و ۳ کودک کشته شدند. با پیوستن کارگران نفت به اعتصاب عمومی در تیر ماه ۱۳۵۷ حرکات کارگری به اوج خود رسید. از درون کمیته‌های مخفی اعتصاب شوراهای کارگری در اکثر کارخانجات و موسسات صنعتی شکل گرفت و در کوتاه‌ترین زمان شوراهای کارگری کارخانجات توانستند مدیریت موسسات و کنترل تولید و توزیع را بدست گیرند. از بهم پیوستن شوراهای "خانه کارگر" متولد شد. تشکیلات "خانه کارگر" محل تجمع فعالین کارگری تهران و شهرستان‌ها گردید. با شروع جنگ خانمان سوز که هدیه‌ای آسمانی برای جمهوری اسلامی بشمار می‌رفت، فرصت لازم برای سرکوب جنبش مستقل کارگری بدست آمد. احزاب و سازمان‌های مدافع کارگری غیرقانونی و سندیکاها و اتحادیه‌های کارگری منحل شدند. نشریات کارگری توقیف، فعالین کارگری از کار اخراج و تحت پیگرد قرار گرفتند. هزاران کارگر مبارز دستگیر و بیش از پانصد کارگر به جوخه‌های اعدام سپرده شدند. طی سه دهه حکومت جمهوری اسلامی تشکل‌های اسلامی کارگری بعنوان عامل تفرقه و سرکوب جنبش‌های مستقل کارگری عمل نموده از آن جمله است حمله به سندیکای مستقل شرکت واحد، همکاری با ارگان‌های اطلاعاتی و امنیتی در تقابل با حرکت مستقل کارگران ایران خودرو دیزل، لاستیک سازی البرز، نیشکرهفت تپه و ... در سال گذشته بیش از صد هزار نفر از کارگران از کارخانجات و کارگاه‌ها در سراسر ایران اخراج و به صفوف بیکاران پیوستند. با شکل‌گیری تشکل‌های مستقل کارگری و کمیته‌هایی برای احیاء سندیکاها و اتحادیه‌های کارگری، گسترش اعتراضات کارگری که علیرغم منع قانونی همواره در سراسر کشور انجام می‌گیرد، همگی نشان از آینده جنبش کارگری دارد. هم اکنون بخاطر این تلاشها بسیاری از رهبران جنبش مستقل کارگری در زندانند و تحت شکنجه‌های وحشیانه و محکومیت طولانی مدت در زندانهای جمهوری اسلامی اند، از انجمله رضا شهابی، علی نجاتی، شاهرخ زمانی، محمد جراحی، ساسان واهبی و ش، بهنام

ابراهیم زاده، رسول بداغی (بداقی)، محمد حسینی، مهدی فراخی
شاندیز، فرزاد احمدی، مهرداد امیر وزیری، پدram نصراللهی و علی
اخوان و ...

کارگران در مبارزات روزمرشان به تجربه یافتند که در این نظام نه
تنها هرروز به فقر و بی حقوقی کارگران و زحمتکشان افزوده می شود
بلکه این نظام نه می خواهد و نه می تواند به خواسته برحقشان
جواب دهد.

علیرقم تهدیدهای رژیم و جو امنیتی در سراسر ایران، بنا بر اطلاعیه
های اتحادیه های مستقل کارگری، کارگران در روز اول ماه مه امسال
در کارخانجات و کارگاه های سراسر ایران گردهمایی برگزار خواهند
کرد.

ما از خواست کارگران برای آزادی تشکلات مستقل کارگری دفاع کرده و
آزادی فوری همه فعالین زندانی کارگری را خواهانیم.

زنده باد روز اول ماه مه، روز همبستگی کارگران جهان

کمیته دفاع از زندانیان سیاسی ایران - برلین